

2221 3. Beh. af Forfl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1874 til 31. Marts 1875.

2222

foreslaas i Forslaget under Nr. 39, er derved ikke bevist Noget med Hensyn til den almindelige Anvendelse af det Beløb, som her er Tale om, lige saa lidt som den høitærede Ministers mundtlige Samtale med Finantsudvalgets Medlemmer i nogenstomhelst Henseende kan binde Thinget med Hensyn til, hvorvidt det vil vedtage disse Forslag eller ikke, saa meget mindre som der ikke i selve Finantsudvalget har fundet nogen Afstemning Sted om dette Punkt. Det er muligt, at der for den enkelte Minister kan være saadanne Forhold tilstede, at en Afvigelse fra de vedtagne Regler kan passere, men dermed er det ingenlunde givet, at dette skal gjælde i Almindelighed. Jeg skal bemærke, at med Hensyn til Anvendelsen af den Sum, som der her er Tale om, da maa det ganske vist forlanges, at man maa være nogenlunde enig om Reglerne derfor, thi det er jo ikke nogen ubetydelig Gjenstand. Forslagene under Nr. 1 og 2, hvoraf i alt Fald Nr. 1 har en særegen Karakter, skal jeg forbigaa, derimod skal jeg nævne, at de Forslag, som ere stillede til Udenrigs-, Indenrigs-, Justits-, Kirke- og Undervisnings- og Finantsministeriet udgjøre 7 Rd. 80 ø over 35,000 Rd. alene til Medhjælpssum. Det er meget betydelige Forslag, og naar Udvalgets Flertal skal tiltræde dem, da bliver denne Tiltrædelse afhængig af, hvorledes dette store Beløb i det Hele kan tænkes at blive anvendt. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 46, som er et Underændringsforslag til det store Endringsforslag, som blev vedtaget ved 2den Behandling, samt med Hensyn til Forslaget til § 25 af det ærede Medlem fra Viborg (Ansjør), da skal jeg ikke udtale mig nærmere derom, i alt Fald ikke paa Forhandlingens nærværende Standpunkt, idet jeg kan ønske at høre Udtalelser om dette Forslag, saavel fra de ærede Forslagsstilleres som fra den høitagtede Regjerings Side.

Ansjør: Som ærede Medlemmer ville se, er jeg alene om at stille Forslaget om en ny Post 28 i § 25. Dertil har jeg haft forskjellige Grunde, og ikke mindst den, at Finantslovens anden og tredie Behandling er ført frem med en saadan Hurtighed, at vi endnu ikke, da vi begynde tredie Behandling, have Tidens Beretning om 2den Behandling foreliggende afluttet. Af de tre Overdage, der have ligget imellem anden og tredie Behandling, har der været holdt Møde her i Salen i de to, og som Medlem af Finantsudvalget har jeg det Meste af de 3 Dage maattet være til Stede der, saaledes at ærede

Herrer ville se, at der kun har været overordentlig ringe Tid for mig til at pleie saadanne Forhandlinger, som jeg uden Tvivl vilde have gjort, dersom Tiden havde været noget rigeligere tildelt. Dette er altsaa Grunden til, at jeg staar alene med Forslaget, og jeg veed ikke, hvorvidt nogen Anden her i Thinget vil slutte sig til det. At dette Forslag skulde kunne vinde et Flertal her i Thinget, maa jeg desværre efter Uttringer, der ere faldne under tidligere Forhandlinger, meget betvivle. Jeg har heller ikke troet, at et Forslag af denne Natur strax skulde kunne vinde Tilslutning, men min Tanke ved at fremsætte det, har nærmest været at give en Leilighed, til at en, som jeg tror, rational Betragtning af de foreliggende Forhold kunde komme til Orde. Er der noget Forstandigt og Godt i det, vil det nok gro saaledes, at det kan arbejde sig igjennem. Efter Uttringer, som ofte ere faldne her i Thinget, kunde det maaste betragtes som noget Paafaldende, at jeg som Embedsmand har stillet dette Forslag, men dertil skal jeg da svare, at her staar jeg ikke som Embedsmand, her er jeg Medlem af Thinget med samme Ret og Pligt som alle de andre Medlemmer. Har jeg derfor en paa alvorlig Overveelse begrundet Mening om et Forhold, der er af overordentlig stor Betydning for mangfoldige Medborgere, anser jeg det i lige Grad for at være min Ret og min Pligt at udtale denne Formening og at forsvare den, saa godt jeg formaar. Man kan maaste ogsaa sige, at jeg bedre end mangan Anden, der her er til Stede, er i Stand til at bedømme den Trang, der for Dieblirket kan være, skjøndt jeg, som ærede Medlemmer ville se, netop ikke ubelukkende gaar ud fra den dieblirkelige Trangs Synspunkt. Til Grund for mit Forslag ligger den Betragtning, at Embedsmændene ere Statens Arbeidere, og at deres Løn er et Weberlag derfor; afpasset efter Arbeidets Omfang og efter deres Stilling til andre Arbeidere i Statens Tjeneste. Lønnen er ikke en Naadepenge eller Noget, som Staten tilbøjer, fordi den saa synes; og som den lige saa godt kunde undlade; men Embedsmændene maa have den samme Ret overfor deres Medkontrahent, som andre Arbeidere have overfor deres. Det kan ikke siges at være en Annasjelse fra Embedsmændenes Side naar de tage under Overveelse, hvorvidt den Løn, Staten giver dem, svarer til, hvad Hensigten var med Lønnens Fastsættelse, nemlig at sætte dem i Stand til at leve paa en med deres Stilling stemmende Maade. Endvidere skal jeg sige, at man for at bedømme